

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 11 15 Ἀπριλίου 1999

Ἀναστάσιμη ἐμπειρία

Η Ἀνάστασι δέν εἶναι μόνο ἀνάμνησι. Εἶναι, προπάντων, ἐμπειρία. Δέν εἶναι ἀπλή ἀναδρομή στίς μεγάλες ὥρες τῆς ἱστορίας. Εἶναι καί γεῦσι ἄμεση καί προσωπική. Κοινωνία μέ τόν Ἀναστημένο Ἰησοῦ Χριστό. Ἐκχυσι τῶν αἰσθημάτων τῆς λατρείας στό ἄνοιγμα τοῦ κενοῦ Μνημείου. Καί πλήρωμα καρδιάς μέ τήν εὐλογία καί τή Χάρι, πού σκόρπισε στήν ἀνθρωπότητα τό χαρμόσυνο μήνυμα τοῦ ἀγγέλου.

Ἡ ἔνταξι τῆς Πασχάλιας εὐφροσύνης στόν πίνακα τῶν τυποποιημένων ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων, πού ἀποφορτίζουν τό μόχθο καί χρωματίζουν μέ χαρούμενες πινελιές τό μουντό κάδρο τῆς καθημερινότητας, ἰσοδυναμεῖ μέ στέρησι. Τή σκοτει-

νότερη και όδυνηρότερη παραπλάνησι τής ανθρώπινης ύπαρξης. Προσφέρει ένα ποτήρι πρόσκαιρου ξεφαντώματος. Άλλά αποστερεί τήν ύπαρξι από τή βεβαιότητα τής υπερβάσεως τής αμαρτίας και του θανάτου. Η «αύριανή» μέρα έρχεται σαν απογοητευτική έπιστροφή στο «χθές». Τά μαύρα σύννεφα του άγνωστικισμού, τής άμβιβολίας και τής άπελπισίας καλύπτουν τόν όρίζοντα. Ό χειμώνας, πού διαδέχεται τό «ξάρ» τής ζωής, έμφανίζεται σαν κατάληξι στο χάος και στο μηδέν. Η αξία τής ζωής μεταποιείται σε άπαξία.

Άντίθετα, ή ύπαρξιακή προσέγγισι στον τόπο του μεγάλου Θαύματος, στο ζωοδόχο Τάφο του Κυρίου μας, άπεργάζεται μιá αλλαγή του ψυχικού μας κλίματος, πού έχει ως άποτέλεσμα τό άνοιγμα των όφθαλμών τής ψυχής και τή διάκρισι των άληθινών διαστάσεων τής ανθρώπινης προσωπικότητας. Ό άναστημένος Ίησοϋς Χριστός νοηματίζει τόν άγώνα του «σήμερα» και άνοίγει τήν προοπτική του «αύριο». Φωτίζει τό μονοπάτι τής προσκαιρότητας. Και άνοίγει τίς πύλες τής αιωνιότητας.

«Εί έν τή ζωή ταύτη ήλπικότες έσμέν έν Χριστώ μόνον, έλεινότεροι πάντων ανθρώπων έσμέν»(Α' Κορινθ. ιε' 19).

«Νυνί δέ Χριστός εγήγερται έκ νεκρών, άπαρχή των κεκοιμημένων έγένετο»(Α' Κορινθ. ιε' 20).

Τό «Χριστός άνέστη», πού είναι, ταυτόχρονα και έπιφώνημα άνέκφραστης εύφροσύνης και όμολογία πίστews, προσανατολίζει τήν ύπαρξι μας και τή βάζει σταθερά στην τροχιά προς τήν «κληρονομίαν (τήν) άφθαρτον και άμίαντον (τήν) τετηρημένην έν ούρανοις»(Α' Πέτρ. α' 4). Ζοϋμε και όμολογοϋμε. Έγγίζουμε τό Μυστήριο τής θείας Άγάπης και τής δικής μας ζωής και φέρουμε στά χείλη μας τόν κρατήρα τής άφατης αγαλλιáσεως. Άπολαμβάνουμε τό πλήρωμα τής χαρής και τό διακηρύττουμε. Άποχωροϋμε από τό προσκύνημά μας στο κενό Μνημείο και κρατάμε ισόβια μέσα μας τήν αναστάσιμη φλόγα και τή βεβαιότητα τής κοινής αναστάσεως.

Χριστός άνέστη, άδελφοί μου. Και γι' αυτό: «προσδοκῶ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος».

Ἀφανεῖς ἢ αἰχμάλωτοι;

Διωρισμένοι, ἀλλά περιθωριοποιημένοι ὅλοι οἱ Πρόεδροι τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν στό δι-οικητικό μηχανισμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐνταγμένοι στό σύστημα. Ἀλλά ἀπωθημένοι ἀπό τόν «πρῶτον ἐν ἰσοις» στίς κερκίδες τῆς συστολῆς καί τῆς σιωπῆς. Φορεῖς τῶν διασῆμων τῆς προεδρικής τιμῆς καί ὑπευθυνότητας. Ἀλλά στερημένοι τοῦ δικαιώματος νά ἡγηθοῦν στό λόγο καί στό μόχθο. Ὁ ρόλος τους, σταθερά, ρόλος κομπάρσου. Παρακάθονται στό θάλαμο πλοηγῆσεως, στή Συνοδική αἴθουσα. Ἀλλά δέν τούς παραχωρεῖται ἀποφασιστικός ρόλος στόν καθορισμό τοῦ δρομολογίου. Ἡ γνώμη τους καί οἱ πρωτοβουλίες τους στή γκάμα τῶν κοινῶν ἀγώνων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας βρίσκονται πάντα παγιδευμένες καί ἀκίνητοποιημένες. Ἐτσι, πού νά μή σκιάζουν τό σταθερά φωτισμένο προφίλ τοῦ προκαθήμενου. Τό ἀκριβό προνόμιο τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου τό κρατάει ζηλότυπα ὁ πρῶτος. Καί τήν κυβερνητική τέχνη τή μονοπωλεῖ, ὡς δικό του δικαίωμα. Ἐμφανίζεται ὡς ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας(sic). Τεντώνει τό μανδύα του, γιά νά καλύψῃ ὁλόκληρη τήν ἑλληνική ἐπικράτεια. Ἰδιοποιεῖται ξένες ἀρμοδιότητες. Καί ἐμφανίζει, ὡς δική του, τήν ἐκκλησιαστική δραστη-

ριότητα. Ὅλοι καί ὅλα μεγαλύνουν τό πρόσωπό του. Καί σκιάζουν τούς συνεπισκόπους, ἔστω καί ἂν αὐτοί μετέχουν, Κανονικά καί θεσμικά, στά σώματα διοικήσεως.

Κάποιοι ρωτοῦν: Γιατί ἄραγε;

Θεωρεῖ ὅλους τούς Μητροπολίτες ἀνίκανους; Ἡ τούς κρατάει αἰχμάλωτους;

Τούς μετράει καί τούς βρίσκει ἀνήμερους νά παρουσιάσουν ἔργο δημιουργικό; Κρίνει τή συνεισφορά τους στή Συνοδική λειτουργία μηδενική; Καί προσπαθεῖ νά τούς ὑποκαταστήσῃ καί νά τούς ἀναπληρώσῃ; Ὑπερκινεῖται αὐτός, γιά νά γεμίσῃ τό κενό καί νά παρουσιάσῃ πλασματικό Συνοδικό ἔργο;

Ἡ μήπως, ὁ Μακαριώτατος, ἐσκεμμένα καί προγραμματισμένα, μέ τή δική του ὑπερκινητικότητα φράσσει ὅλες τίς διαβάσεις πρὸς τά Μ.Μ.Ε., γιά νά μή ὑπάρχῃ δεύτερη παρουσία καί νά μή διατρέχῃ τόν κίνδυνο νά ἀνεβῇ στό βάθρο τῆς δημοσιότητας ἄλλη ἐπισκοπική προσωπικότητα;

Ἄν τό πρῶτο ἐνδεχόμενο εἶναι ἀληθινό, τότε ἡ ἀπουσία ἀπό τό γήπεδο τῆς δημοσιότητας τῶν ὑπεύθυνων ἀνδρῶν, ἀποτελεῖ πειστήριο τῆς ὑποβαθμισμένης ποιότητος τοῦ ἱεραρχικοῦ Σώματος. Τῆς ἐλλείψεως θεολογικοῦ λόγου. Τῆς ἀναπηρίας στήν

πνευματική ἄθλησι. Τῆς ἀνικανότητος στή χάραξι τοῦ ποιμαντικοῦ σχεδιασμοῦ. Ὅγδόντα οἱ μιτροφόροι Ἐπίσκοποι καί δέ βρίσκονται ἀναμεσά τους οἱ λίγοι, αὐτοί, πού θά ξεχωρίσουν μέ τήν παιδεία τους καί μέ τή δραστηριότητά τους καί θά ἀναλάβουν ὑπεύθυνα ἕνα τομέα ἐκκλησιαστικῆς δραστηριότητος.

Ἄν συμβαίη τὸ δεύτερο, τότε οἱ ἐπαγγελίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου περί ἀναβαθμίσεως τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν εἶναι εἰκονικές. Λέξεις πομπῶδεις, πού δέν εἶχε καί δέν ἔχει τήν πρόθεσι νά τίς μετουσιώσῃ σέ πρᾶξι. Ὁ προκαθήμενος ὑπόσχεται, πῶς θά ἀναβαθμίσῃ τίς Συνοδικές Ἐπιτροπές, ἀλλά, ταυτόχρονα, τίς κρατάει σέ ὀμηρία. Γιά νά μή βγῇ κάποιος καί τοῦ πάρῃ τήν πρωτιά. Γιά νά μή ἐμφανιστῇ κάποιος ἐπισκοπικὸ ἀνάστημα, πού θά δείχνῃ ψηλότερο καί ἱκανότερο. Ἐπιβάλλει στοὺς ἰσοτίμους συνεπισκόπους τοῦ τῆ σιωπῇ. Καί βαστάει αὐτός, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἴσαμε τὸ βράδυ τὸ μικρόφωνο καί τήν κάμερα, γιά νά ἐμφανίζεται ὡς ὁ μόνος ὁραματιστὴς μέσα στό διοικητικὸ Μέγαρο τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς ὁ μόνος ἐμπνευσμένος ἡγέτης, ὁ ἱκανὸς νά δώσῃ βηματισμὸ στήν ἐκκλησιαστικὴ παρεμβολή.

Ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ συμπεριφορὰ προδίδει ἀπολυταρχικὴ νοοτροπία. Πεποίθησι, πῶς σ' αὐτόν προσήκει ἀποκλειστικὰ ὁ τίτλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη. Αὐτὸς σηκώνει ἀκέραιο τὸ βάρος τῶν ἱστορικῶν εὐθυνῶν. Τήν ἐξουσία τῆς πρωτοτυπίας καί τῆς ἐξαγγελίας μεγαλεπήβολων προγραμμάτων. Οἱ συνεπίσκοποι ἐκπληρώνουν τὸ ρόλο τῶν ἐξαπτερύγων. Διακομοῦν τὸ πορτραῖτο τοῦ προκαθημένου. Καί τίποτε ἄλλο.

Τὸ λάθος εἶναι ἀπροσμέτρητο. Ἐκκλησιολογικά, ἰσοδυναμεῖ μέ αἵρεσι. Καί ἡθικά, στιγματίζεται ὡς ἔπαρσι.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δέν προικοδοτεῖται, οὔτε ἀπὸ τήν ἱστορία, οὔτε ἀπὸ τὸ Κανονικὸ Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ κάποιο προνόμιο ὑπεροχῆς. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, δέν τοῦ παρέχουν τὸ δικαίωμα νά προβάλλεται σέ βάθρο ὑπερυψωμένο. Οὔτε τοῦ ἐπιτρέπεται νά διαγκωνίζῃ τοὺς συνεπισκόπους του, γιά νά διακρατήσῃ τὸ πλεονέκτημα τοῦ πρώτου πλάνου. Εἶναι «πρῶτος ἐν ἰσοις». Πρῶτος στή σειρά. Ἀλλά σέ ἰσοτιμία καί σέ πλήρη κοινωνία ἀδελφωσύνης μέ τοὺς ὑπόλοιπους. Ὑποχρεωμένος νά ἀντιμετωπίζῃ τὰ γενικά προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας σέ συνεννόησι καί συνεργασία μέ τοὺς συνιεράρχες καί συνυπεύθυνους ποιμένες. Νά προεδρεύῃ μέ ταπεινοφροσύνη καί μέ διακριτικὸ σεβασμὸ στὰ διοικητικὰ Συνοδικὰ Σώματα. Νά ὑπολογίζῃ τὴ γνώμη τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων. Καί νά ἐξασφαλίζῃ τήν ἐλεύθερη ψήφο.

Αὐτὸ ὀρίζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. Αὐτὸ τὸ πλαῖσο ὀριοθετεῖ ἡ ἱστορία.

Στὸ ἴδιο κανάλι τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καί ἡ δεοντολογία, πού θεσπίζει ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ νομικὸ πλαῖσιο τοῦ σημερινοῦ Συνοδικοῦ σχήματος δέ στοιβάζει τίς εὐθύνες στό ἕνα πρόσωπο. Τίς ἐπιμερίζει στοὺς Συνοδικοὺς Ἱεράρχες. Καί διοχετεύει τίς ἀρμοδιότητες στὰ δευτερογενῆ Συνοδικὰ ὄργανα, στὶς Συνοδικές Ἐπιτροπές καί στοὺς Ἀρχιερεῖς, πού ἔχουν ἀναλάβει τήν προεδρεία τους.

Στὴ Διαρκῇ Ἱερά Σύνοδο εἶναι προσαρμοσμένες καί ἐξαρτημένες δε-

κατέσσερες Συνοδικές Έπιτροπές. Άποστολή τους, νά έπεξεργάζωνται όλα τά θέματα, πού πρόκειται νά είσaxθούv στήν Ίερά Σύνοδο. Νά τά μελετουv σέ πλάτος καί βάθος. Καί νά συντάσσουν υπεύθυνες γνωμοδοτήσεις καί εισηγήσεις. Ή δουλειά τους, πιλοτική. Χαράσσει τό θεολογικό όρίζοντα. Καί διανοίγει τή λεωφόρο τής ποιμαντικής πρακτικής. Μέ τήν ειδικευσί καί μέ τήν έμπειρία, πού καταχωρούνται στά άρχεία τους, μπορούν νά χαράξουν ή νά βελτιώσουν «μετ' έπιστήμης» τήν εκκλησιαστική πολιτική καί νά ανανεώσουν τή μέθοδο προσεγγίσεως τής σύγχρονης, προβληματισμένης καί δυστιθάσσευτης γενιάς.

Ή μελανή είκοσιπενταετία, πού πέρασε, υποβάθμισε τίς Συνοδικές Έπιτροπές. Ό φόβος του εκκλησιαστικού δυνάστη τίς είχε παροπλίσει. Ή ύποψία του, ότι τά μέλη τών Έπιτροπών μπορεί νά ανατρέψουν τά προσωπικά του σχέδια, νά ξεγλιστρήσουν από τήν «πεπατημένη» του εκκλησιαστικού κατεστημένου καί νά ανοίξουν δυσδιάβατα γι' αυτόν μονοπάτια, τόν έκανε νά βάλη τίς Έπιτροπές στό γύψο. Δέ δούλευαν. Δέν ανακοίνωναν πρωτοβουλίες. Δέν εμφανίζονταν γιά νά δώσουν λόγο στό λαό.

Ό καινούργιος προκαθήμενος εγκαινίασε τή βίβλο τής προσωπικής του ιστορίας μέ αναγγελίες καί μέ επαγγελίες. Κατά τήν επίσημη τελετή τής ένθρονίσεώς του, ύποσχέθηκε ότι οί Συνοδικές Έπιτροπές θά αναβαθμιστουv. Ότι θά γίνουν τά κέντρα μελέτης τών διαφόρων σύγχρονων προβλημάτων καί οί όργανισμοί σχεδιασμού τής ποιμαντικής φροντίδας. Όμως, πιστό αντίγραφο του προκα-

τόχου του, δέν μπόρεσε νά ξανοιχτή καί νά περπατήσει στό δρόμο τής Συνοδικής δημοκρατίας. Στό δωδεκάμηνο τής θητείας του οί Συνοδικές Έπιτροπές διατηρήθηκαν στό γύψο. Δέν απέκτησαν δύναμι, κίνησι καί λόγο. Δέν βρήκαν άνεσι, γιά νά δημιουργήσουν καί διάβασι, γιά νά βγούv από τήν άφάνεια καί νά περάσουν στή δημοσιότητα. Νά ενημερώσουν τό λαό. Νά εκθέσουν τά προγράμματά τους. Καί νά ακούσουν τίς αντιδράσεις του ποιμίου.

Ό πρόεδρος τής Συνόδου τής Ίεραρχίας καί τής Διαρκούς Ίεράς Συνόδου Χριστόδουλος σφετερίζεται συνεχώς καί θάναυσα τά χαρίσματα καί τίς άρμοδιότητες, πού ανήκουν στά συλλογικά όργανα. Τούς προέδρους τών Συνοδικών Έπιτροπών τούς έχει φορτώσει μέ τίτλους. Καί τούς έχει άπογυμνώσει από τήν έξουσία. Τούς γενικούς προγραμματισμούς τούς έχει κατακρατήσει ως κομμάτι καί ποιότητα τής δικαιοδοσίας του. Καί τήν αναφορά στό λαό τήν έχει καταχραστή ως προσωπικό του προνόμιο. Διεκδικεί, ως θεσμική του ευχέρεια τήν αποκλειστικότητα του επισκοπικού όραματισμού. Καί ιδιοποιείται τήν πρωτοβουλία τών προγραμματισμών καί τήν ευθύνη τών έξαγγελιών. Σά νά είναι άπόλυτος μονάρχης. Κύριος καί έξουσιαστής στήν αύλή τής Έκκλησίας. Χωρίς κανέναν συνεπίσκοπο νά έχη τό δικαίωμα νά εμφανιστή ως άρμόδιος καί νά εκφραστή ως υπεύθυνος καί υπόλογος.

Ή εμφάνισι του Άρχιεπισκόπου στά Μέσα τής Μαζικής Ένημερώσεως είναι πυκνή. Σέ καθημερινή βάση. Καί σέ όλο τό εύρος του φάσματος τών προ-

«Προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις...».

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» δημοσίευσε στό προηγούμενο φύλλο της αὐτούσια τήν ἐπιστολή, πού ὑπογράφει ὁ ἀρχιεραρχματέας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀρχιμανδρίτης Δανιήλ Πουρτσουκλῆς. Καί ἐπισημαίνει τώρα (ἐκπληρώνοντας τήν ὑπόσχεση, πού εἶχε δώσει) τήν ἐπικινδυνότητά της, ἐξ αἰτίας τῆς τάσεως, πού ἐκφράζει, γιά τήν καθιέρωση μιᾶς «νέας τάξης» πραγμάτων στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία. Συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς εἶναι ἀσφαλῶς ὁ Μακαριώτατος, ἀλλά, γιά λόγους ἀλυσφῆς του, ἔναντι τῶν ὧσων ἀπαράδεκτων γράφει, τήν ὑπογράφει ὁ ἀρχιεραρχματέας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὑπενθυμίζουμε τό ἀντικείμενο τῆς διαφοράς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ «ἔσχατος κριτής τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων» καί, συνεπῶς, ἅπαξ καί

ἐπέβαλε στούς Μητροπολίτες τό ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας, δέν ὑπάρχει ἔδαφος γιά ἀμφισβήτηση τῆς αὐθεντίας της. Ἐνῶ ἡ πλευρά τῶν Μητροπολιτῶν ὑποστηρίζει, ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι σεβαστές, μόνον ὅταν λαμβάνονται τηρουμένων ἀπαρασαλεύτως τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Προκειμένου ὁ Μακαριώτατος νά ὑπερασπιστεῖ τήν παραπάνω ἄποψή του (ἡ ὁποία τόν συμφέρει, διότι, τώρα, πού ἀπόκτησε στά χέρια του τήν ἐξουσία-ποιός ξέρεi γιά πόσο;-ἐπιθυμεῖ νά μήν ὑπάρχει ἀμφισβήτηση στίς συνοδικές ἀποφάσεις, τίς ὁποῖες, κατὰ κανόνα, ὑπαγορεύει ἡ ἐπηρεάζει ὁ ἴδιος), ἐπιστρατεύει ἀορίστως τούς Ἱερούς Κανόνες, τόν Πατριαρχικό Τόμο τοῦ 1850 καί τό Σύνταγμα. Μέ ἀναφορά σέ αὐτά τά θεμελιακά κείμενα, ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι «αὐτοδιοίκητος καί αὐτοκέφαλος, κεφαλὴν γνωρί-

βλημάτων. Ἡ παρουσία, ὅμως, τῶν Προέδρων τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν εἶναι ἀνύπαρκτη. Παγιδευμένη ἡ ἀπαγορευμένη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μιλάει ἀσταμάτητα. Μόνο αὐτός. Τόσο, πού ἡ ἐμφάνισί του νά κεντρίζη τούς σχολιογράφους καί νά τόν χαρακτηρίζουν φλύαρο. Οἱ ἰσότιμοι, ὅμως, συνεπίσκοποί του, πού ὑποτίθεται, πῶς ἔχουν ἀναλάβει τήν εὐθύνη τῆς προωθήσεως τῶν μεγάλων σχεδίων, μένουν σταθερά στή σκιά καί στή σιωπή. Ἀόρατοι καί ἀθέατοι.

Κανένας πρόεδρος Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς δέν παρουσιάστηκε νά ἐνημερώσῃ τό λαό γιά τά ἔργα, πού

πραγματοποίησε, ἢ γιά τίς μελέτες, πού ἀποβλέπουν στό ἄνοιγμα τῶν ὀριζόντων καί στήν προσφορά θετικῆς καθοδηγήσεως στό λαό τοῦ Θεοῦ.

Ἀνίκανοι ἢ αἰχμάλωτοι οἱ Πρόεδροι τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, ὑπηρετοῦν, θεληματικά ἢ ἀθέλητα, τήν ἐγωπαθῆ προβολή τοῦ Προκαθημένου καί τήν ἐμφάνισί του μέ Παπικό μανδύα.

Εὐθύνη φοβερή τῶν Ἐπισκόπων. Παραστράτημα τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ζουσα τόν Δομήτορα Αὐτῆς Κύριον» καί «συνεπῶς τυγχάνει ἀπόλυτος ρυθμιστής τῶν ἐν Αὐτῇ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων».

Ἐπ' αὐτῶν παρατηροῦμεν τά ἑξῆς: Κατ' ἀρχήν τό αὐτοδιοίκητο καί τό αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν τό προβλέπουν οἱ Ἱεροί Κανόνες, οἱ ὅποιοι γράφτηκαν κάμποσους αἰῶνες πρὶν ἀπό τόν Πατριαρχικό Τόμο τοῦ 1850, πού παραχώρησε τό αὐτοδιοίκητο καί τήν αὐτοκεφαλία στήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία. Ἡ ὑπόμνηση τῆς (κατά πᾶσα πιθανότητα) ψευδεπίγραφης ἐπιστολῆς, ὅτι «κατά τοὺς Ἱερούς Κανόνες» ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος «τυγχάνει ἀπόλυτος ρυθμιστής τῶν ἐν Αὐτῇ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων» εἶναι κοτσάνα πρώτου μεγέθους. Συνεπῶς, βγάλτε τοὺς Ἱερούς Κανόνες ἔξω, Μακαριώτατε. Αὐτοὶ δέν σᾶς δίνουν οὔτε τό αὐτοδιοίκητο, οὔτε τό αὐτοκέφαλο. Σᾶς ὑποχρεώνουν ὅμως νά τοὺς τηρεῖτε πάντοτε καί μέ πᾶσα ἀκρίβεια. Ρίξτε μιά ματιά στόν Α' Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπου διακηρύσσεται ὁ σεβασμός στοὺς Ἱερούς Κανόνες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί τῶν μέχρι τότε ἑξ' Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καί ὅπου καταχωρεῖται ὡς ὑπόμνηση ἡ διακήρυξη τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «*καὶ ἡμεῖς, ἡ ἐξ οὐρανοῦ Ἀγγελος εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω*». Διαβάστε ὅμως καί τόν Πατριαρχικό Τόμο, πού ἐπικαλεῖσθε, ὅπου, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὀφείλει «*νά διοικῇ τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ὄχι ὡς ἀπόλυτος ρυθμιστής αὐτῶν, ἀλλά) κατὰ τοὺς Θείους καί Ἱερούς Κανόνες*». Σᾶς τά γράφει αὐτά ὁ ἐπιστολογράφος σας κ. Παπουτσιδάκης καί σᾶς τά ὑπογραμμίζει. Ἀλλά ἐπ' αὐτῶν τῶν χρισίμων σημείων δέν ἀπαντᾶτε. Ἀλλά καί τί νά πεῖτε, ἀφοῦ γνωρίζετε, ὅτι οἱ θέσεις σας εἶναι ἐντελῶς σαθρές; Καί σᾶς ὑποβάλλουμε εὐθέως τό ἐρώτημα. Ἀφοῦ, κατά τή γνώμη σας, καί ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἀνακηρυχθῇ αὐτοκέφαλη καί ἡ Σύνοδός της ἐπωμίστηκε τίς εὐθύνες

τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου (sic) μπορεῖ ἡ ὑπό τήν προεδρεία σας Σύνοδος νά προχωρήσει, χωρίς τή συνεργασία καί τήν ψῆφο καί τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, στή ρύθμιση τῶν γενικώτερων προβλημάτων τῆς Ὁρθοδοξίας; Δέν εἶναι ἀνάγκη, Μακαριώτατε, νά ἐκτίθεστε ἐπικίνδυνα, εἰσάγοντας καινά δαιμόνια στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί ἀλλοιώνοντας τό θεσμό τῆς Συνοδικότητος.

Ἐπικαλεῖσθε καί τό Σύνταγμα τῆς πατρίδας μας, γιά νά μᾶς πείσετε, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ αὐτοκεφάλου, πού ἀναγνωρίζει καί θεσπίζει, μπορεῖτε νά ρυθμίσετε αὐθαίρετα ὅλα τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας, μιά καί ἡ Σύνοδος εἶναι «*ὁ τελικός ρυθμιστής τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων*». Ἀλλά τό Σύνταγμα δέ σταματᾷ ἐκεῖ, πού τό σταματᾷ ἐσεῖς. Δέ λείει, μόνο, αὐτό, πού γράφετε, ὅτι, δηλαδή, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι «*αὐτοδιοίκητος καί αὐτοκέφαλος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τόν Δομήτορα Αὐτῆς ΚΥΡΙΟΝ*», ἀλλά λείει καί ὅτι «*ΤΗΡΕΙ ΑΠΑΡΑΣΑΛΕΥΤΩΣ ΤΟΥΣ ΙΕΡΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ*», κάτι πολὺ σπουδαῖο καί βασικό, πού τό «*κατάπιε*» ἡ ἀπαντητικὴ ἐπιστολή σας.

Καί αὐτό εἶναι πράγματι σπουδαῖο καί βασικό. Διότι, ὅποια Ἱερά Σύνοδος (πλήν τῆς Οἰκουμενικῆς, πού δικαιούται νά ἐπέμβει στοὺς Ἱερούς Κανόνες) δέν τηρεῖ ἀπαρασαλεύτως αὐτούς, δέν εἶναι Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δέν ἔχει τό δικαίωμα νά ἀποφασίζει ἀνέγκλητα γιά ὅ,τιδήποτε. Καί γι' αὐτό, ἡ Σύνοδος, πού ἀποφασισε τήν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας, δίχως νά ἐφαρμόσει τοὺς Ἱερούς Κανόνες, οὐδέν ἀποφασισε καί οὐδεμία ἰσχὺ ἔχει ἡ ἀπόφασή της. Ἐπομένως, ἐκεῖνο, πού γράφετε, ὅτι «*ἐφ' ὅσον (τό ἐπιτίμιον) Συνοδικῶς ἐπεβλήθη, ἔδει νά γίνῃ σεβαστόν καί νά τηρηθῇ*» εἶναι ἀσυγχώρητο λάθος. Καί μάλιστα λάθος ἐπικίνδυνο καί προδήλως καταστρεπτικὸ γιά τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας. Λάθος ἀνατρεπτικὸ τῆς Ὁρ-

θόδοξης Κανονικῆς Τάξης. Διότι τό ἐπιτίμιο ἐπεβλήθηκε μέν Συνοδικῶς, ἀλλά δέν ἐπεβλήθηκε Κανονικῶς. Καί, διαβάσατε παραπάνω, «*κᾶν καί ὁ Παῦλος, ἡ καί Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω*».

Μακαριώτατε, μή μᾶς βάζετε στόν πειρασμό νά πιστεύουμε, ὅτι συνταχθήκατε μέ τούς βιαστές τῶν Ἱερῶν Κανόνων, γιά μόνο τό λόγο, ὅτι θέλετε νά ὑποστηρίξετε τούς λίγους γνωστούς φίλους σας, πού κατέλαβαν θέσεις Μητροπολιτῶν διωχθέντων μέ τό ἀσύστατο ἐπιτίμιο, τό ὁποῖο ἀπρόσφορα πασχίζετε νά τό ἐπιστηρίζετε θεωρητικά, ἀλλ' ὅμως, δέν στηρίζεται μέ τίποτα. Ἀντί νά χάνεστε σέ ἀντικανονικά πολυδαίδαλα μονοπάτια, εἶναι προτιμότερο νά διορθώσετε, τώρα, πού μπορεῖτε, τά ἀντιπατερικά καμώματα τοῦ προκατόχου σας, γιά νά μπεῖτε στό σωστό δρόμο τῆς κανονικῆς τάξης καί τῆς ἀπαρχῆς μιᾶς ἀγαθῆς πορείας τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀποδίδετε στόν ἐπιστολογράφο σας «αὐθαίρετη ἐρμηνεία τοῦ ΣΤ' Ἱεροῦ Κανόνα τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καί, ὅπως γράφετε, ἡ αὐθαίρετη ἐρμηνεία ἔγκειται στό ὅτι μνημονεύει τά ἐν τῇ σελίδι 120 σχόλια τοῦ Πηδαλίου, τοῦ ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, πού ἀναφέρονται στό θεσμό τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, «ὡς διαταγὴν Κανόνος». Δέν τό θυμᾶστε καλά. Δέν παραπέμπει ὁ ἐπιστολογράφος σας στή σελίδα 120 τοῦ Πηδαλίου. Ἐσεῖς παραπέμπετε. Καί ἡ παραπομπή σας αὐτή γίνεται στήν εἰσήγησή σας ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας τοῦ περασμένου Ὁκτωβρίου. Ἀνοίξετε τό ἐπίσημό σας ὄργανο, τό περιοδικό «Ἐκκλησία» τῆς 15.11.98 καί ξαναδιαβάστε τήν εἰσήγησή σας στήν ΙΣΙ, γιά νά διαπιστώσετε, ὅτι ἐσεῖς τό εἴπατε. Ἐσεῖς κᾶναι τήν παραπομπή στή σελίδα 120 τοῦ Πηδαλίου. Καί, μάλιστα, πλαστογραφώντας τό κείμενο τοῦ ἀγίου Νικοδήμου. Ὁ ἐπιστολογράφος σας ἀπλῶς σᾶς ὑπενθύμισε ὅτι ἐκεῖ τό Πηδάλιο δέν γράφει, ὅπως ἐσεῖς ὑποστηρίζατε «ἡ Σύνοδος τῶν

Ἐπισκόπων» ἀλλά γράφει «Ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος», πού τό ἀλλοιώσατε καί ἐπ' αὐτοῦ λησμονήσατε νά ἀπαντήσετε. Ἄν κᾶνετε τόν κόπο νά ρωτήσετε ἕνα πρωτοετῆ φοιτητὴ τῆς Θεολογίας, θά σᾶς ἀπαντήσει πόσο τρομακτικά ἐπικίνδυνη εἶναι ἡ πλαστογραφία, μέ τήν ὁποία θελήσατε νά ὑπερυψώσετε τά Συνοδικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί νά τά ἐξισώσετε μέ τίς ἐπτὰ ἁγίες Οἰκουμενικές Συνόδους.

Ἀντί νά ἀπαντήσετε σ' αὐτήν τήν κρίσιμη ἐπισήμανση, πού εἶναι καί ἡ καρδιά τοῦ θέματος, θυμηθήκατε τόν Lossky, πού εἶπε, ὅτι «οἱ Κανόνες δέν εἶναι νομικοὶ κανονισμοί, ἀλλά ἐφαρμογαὶ τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας». Καί μεῖς σᾶς ρωτᾶμε. Ἀφοῦ οἱ Κανόνες εἶναι ἐφαρμογαὶ τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, πῶς τολμήσατε νά τούς στραγγαλίσετε καί νά τούς ποδοπατήσετε καί νά καταδικάσετε τούς ἀδελφούς σας Μητροπολίτες, δίχως νά τούς ἀπαγγείλετε κατηγορία καί δίχως νά τούς καλέσετε σέ δίκη; Καί πῶς τολμᾶτε, σήμερα, νά στηρίζετε τά ἀνυπόστατα καί ἀντικανονικά ἐπιτίμια, πού ἐπιβλήθηκαν σέ ἐποχή, ὅπως τό λέτε, «ὀξύτατων ἀντιπαραθέσεων»; Ἡ πράξη σας δέν εἶναι μόνο ἐπιорκία καί περιφρόνηση πρὸς τούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί νοθεία τοῦ δόγματος, ὅπως χαρακτηριστικά ὑποστηρίζει ὁ Lossky, στό κείμενο, πού σεῖς παραθέσατε.

Μέ μιά τέτοια αὐτοκεφαλία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως ἐσεῖς καί οἱ συνοδοιπόροι σας τήν ἀντιλαμβάνεστε, δίχως κανονικούς περιορισμούς καί δίχως σεβασμό στά δόγματα καί στοὺς Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί μέ μιά τέτοια αὐθαίρετη κακοδιοίκηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων, τί τό θέλετε ἐκεῖνο τό «πάντα εὐσχημόνως καί κατὰ τάξιν γινέσθω» (Α' Κορινθ. 14, 40); Μήπως τά πάντα ἔγιναν κατὰ τάξιν καί εὐσχημόνως, ὅταν ἐπιτιμήθηκαν οἱ τρεῖς ἀδελφοί σας, δίχως κᾶν νά τούς καλέσετε νά τούς ἀνακοινώσετε τήν κατηγορία καί δίχως νά ζητήσετε τήν ἀπολογία τους; Μήπως τά πάντα ἔγιναν κατὰ

τάξιν καί εὐσχημόνως, ὅταν ἐκτοπίσατε τοὺς δώδεκα Μητροπολίτες καί καταλάβετε τίς θέσεις τους; Μήπως τά πάντα ἔγιναν κατὰ τάξιν καί εὐσχημόνως, ὅταν ἀποβλήθηκε ἀδίκαστος καί ἀναπολόγητος ἀπὸ τῆ Μητρόπολη Δημητριάδος ὁ μακαριστός Ἑλίας καί ἐσεῖς σπεύσατε «ἀγαλλομένῳ ποδί» νά καταλάβετε τή θέση του; Ἡ μήπως λάθος διαβάσαμε τή δήλωσή σας, μόλις γινήκατε Ἀρχιεπίσκοπος καί φεύγοντας ἀπὸ τὸ Βόλο δέν εἶχατε πλέον λόγο νά τὸ κρύβετε, ὅτι ὅταν ἐξελέγητε Δημητριάδος «σχεπτόσασταν τίς ἀνώμαλες συνθήκες τῆς ἐκλογῆς σας σέ μία ἔδρα, τῆς ὁποίας ὁ προκάτοχος Μητροπολίτης εἶχε βιαίως ἀπομακρυνθεῖ»; (Ἐλευθεροτυπία τῆς 29.4.98, σελ. 19). Πῶς συμβιβάζεται αὐτὴ ἡ δήλωσή σας μέ τήν ἀσυμβίβαστη διακήρυξή σας ὅτι «τηρεῖτε ἀπαρασαλεύτως καί ἀσυμβιβástως τήν κανονικὴν τάξιν καί ἐμπόνως ἡγωνίσθητε καί ἀγωνίζεσθε ἐκδπανώμενος νυχθημερόν, ὥστε ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ νά διέπεται ὑπὸ τῶν ἐπιταγῶν καί προβλέψεων τῶν Θεῶν καί Ἱερῶν Κανονικῶν Διατάξεων»;

Ὁ Θεὸς νά σᾶς πληρώσει τὸν κόπο σας, γιὰ τὴ «νυχθημερόν ἐκδπάνησή σας», ἀφοῦ ἀπὸ τότε πού γινήκατε Ἀρχιεπίσκο-

πος, δέ δαπανήσατε, ἐσεῖς ἢ οἱ Σύνοδοί σας, οὔτε ἓνα λεπτό τῆς ὥρας γιὰ νά καλέσετε καί νά ἀκούσετε τοὺς ἀδελφούς σας Μητροπολίτες, πού ἐπὶ ἓνα τέταρτο αἰῶνος ὑπομένουν, ἐνσαρκώνοντας τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα καί ἐκζητώντας τὴν ἐπίλυσή του γιὰ τὸ ἀγαθὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντίθετα, κατ' ἐπανάληψιν δαπανᾶτε τὸ χρόνο σας συνεργαζόμενος καί συνευωχούμενος μέ τοὺς ἄρπαγες τῶν θέσεών τους, πού πληγώνουν μέ τὴν παρουσία τους τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα καί συντηροῦν τὴν ἐκκλησιαστικὴ αἱμορραγία, πού ἐσεῖς, προσχηματικά, θέλετε νά σταματήσετε. Ἀλλά, ἄς εἴσθε καλά.

Ἄν ὅλα αὐτὰ νομίζετε ὅτι εἶναι πράξεις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως, πού βγήκαν μέσα ἀπὸ τὸ Συνοδικὸ σας Σύστημα «κατὰ τάξιν καί εὐσχημόνως» καί δέν χρήζουν τῆς κανονικῆς ἀνατάξεως καί ἀποκαταστάσεως, τότε ξανακοιτάξτε τὴν πυξίδα πού συμβουλευέστε καί ἐπανελέγξτε τὴ γραμμὴ πλεύσεως, μήπως καί ὀδηγεῖτε τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας στίς ξέρες τῆς συμφορᾶς, ἀντὶ στοῦ λιμάνι τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν τῶν μελῶν Τῆς, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ὁ Χριστὸς μας ἀπέθανε.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Παπα-Γιάννη

Μὴ τὸ πάρης ἀψήφιστα.

Καταργήθηκαν μόνο τὰ τυχερά τῶν παπάδων. Τῶν δεσποτάδων δέν καταργήθηκαν.

Ἄν ἐσὺ δέν προσφέρῃς βαρύτιμο δῶρο, θά γραφτῇς στοῦ μαῦρο πίνακα. Καί, τότε, ἀλίμονό σου.

**Φιλικὰ
Παπα-Γιώργης**

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΕΝΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΑΡΧΗ (Τοῦ γέροντα Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου)

Στίς 31 Ἰουλίου 1996 ἐκοιμήθη ὁ νεώτερος ἅγιος τοῦ αἵωνα μας. Ἡ ἁγία μορφή τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ σεβάσμιος Μητροπολίτης Λαρίσης καί Τυρνάβου κυρός ΘΕΟΛΟΓΟΣ, ἀπῆλθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καί ἤδη μετέχει τῆς οὐρανίου ζωῆς καί βασιλείας.

Ἀπῆλθε προδομένος καί ὄχι προδότης, ὅπως ὁ ἴδιος μέ τῇ σοφία τῆς σκέψεώς του ἐπισήμανε κατὰ τίς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς του. Ἀσφαλῶς οἱ ἐπερχόμενες γενεές θά ὁμιλοῦν μέ δέος καί σεβασμό γιά τὴν ἁγία βιωτὴ του καί τὸ πολυχρόνιο μαρτύριό του καί θά τὸν τιμοῦν ὡς τὸ νεώτερο ἅγιο τοῦ αἵωνα μας, μετὰ τὸν ἅγιο Νεκτάριο.

Καί νά σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι ὁ ἅγιος αὐτός Ἱεράρχης δέχθηκε τίς πιό σκληρές διώξεις καί ταπεινώσεις ἀπὸ πῖν τότε Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδεὶς ἄλλος Ἱεράρχης τῆς νεώτερης ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀντιμετώπισε τέτοια ἐμπάθεια καί τόσες ἐπιθέσεις καί οὐδεὶς ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν φέροντας μέχρι τοῦ τάφου τόσες βαρύτατες ἐκκλησιαστικὲς ποινές.

Τίς παραθέτουμε, ὅπως πιστεύουμε ὅτι θά τίς καταχωρίσει καί ὁ συναξαριστής τοῦ μέλλοντος, θέλοντας νά καταγράψει τὸ βίο καί τὰ παθήματα αὐτοῦ τοῦ σύγχρονου ἁγίου Ἐπισκόπου.

1. ΕΚΠΤΩΣΗ

Ὁ μακαριστὸς Γέροντας, μαζί μέ ἄλλους ἑντεκα (11) ἀνεπίληπτους συνεπισκόπους του, κηρύσσεται ἐκπτωτος τὸ ἔτος 1974, μέ βάση ἀποκλειστικά καί μόνο τίς δύο ἐπαίσχυντες Συντακτικὲς Πράξεις τῆς σκληρῆς δικτατορίας τοῦ Ἰωαννίδη, πού ἐκδόθηκαν κατὰ προτροπή καί παράκληση τῆς τότε, φίλα προσκειμένης πρὸς τὸν δικτάτορα,

διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Γιά τὴ βαρύτατη αὐτὴ ποινὴ δέν τηρήθηκε καμμία διαδικασία, δέν κλήθηκε ὁ Δεσπότης νά ἀπολογηθεῖ, οὔτε κἂν νά ἀκουσθεῖ. Καί τὸ σπουδαιότερο. Πληροφορήθηκε τὴν «ἐκπτώσή» του ἀπὸ τίς ἐκπομπές τοῦ ραδιοφώνου., Ὁ Γέροντας ἀποχωρίσθηκε τότε ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του ποίμνιο. Καί ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἀπομακρύνσεώς του ἀπὸ τὴ διαποίμανση τῆς Μητροπόλεως τὸν ἔκανε νά πονέσει. Καί ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πόνεσε πολύ. Δεκαῆξι (16) ὁλόκληρα χρόνια ὁ μακαριστὸς Γέροντας ἔμεινε σέ ἐξορία ἐν μέσῃ δημοκρατίᾳ, ὅταν μάλιστα μετὰ τὴν ἐπελθοῦσα μεταπολίτευση, πού ἐπακολούθησε ἀμέσως μετὰ τὴν «ἐκπτώση τῶν 12», ὅλοι οἱ διωχθέντες ἀπὸ τὴ δικτατορία Ἑλλήνες πολῖτες, πάσης τάξεως καί κατηγορίας, εἶχαν πλήρως ἀποκατασταθεῖ, μέ ἐξαίρεση τοὺς «12» Μητροπολίτες, καί τοῦτο κατὰ πείσμονα ἀντίδραση τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου. Ἀλλὰ καί ὅταν μετὰ τὰ 16 αὐτὰ χρόνια τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριό τῆς χώρας (ΣτΕ) δικαίωσε, μαζί μέ τοὺς ἄλλους συνεπισκόπους του, τὸ Μητροπολίτη Θεολόγο καί ἀκύρωσε ὄχι μόνο τὴν «ἐκπτώσή» του, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον καί αὐτὴ τὴν ἐκλογὴ τοῦ «ἀντικαταστάτη» τοῦ Μητροπολίτη Δημητρίου Μπεκιάρη, ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἐπιδόθηκε σέ νέους ἀπηνεῖς διωγμούς σέ βάρος τοῦ Γέροντα.

2. ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ

Μετὰ τὴν πλήρη ἀποκατάσταση τοῦ Δεσπότη ἀπὸ τὴν Ἀνώτατη Δικαιοσύνη, τὸ εὐσεβὲς ποίμνιο τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης ΑΞΙΩΣΕ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ Ποιμενάρχου στὴ Μητρόπολη. Καί ὁ Γέροντας, ὑπακούοντας στὴν ἐπίμονη καί σταθερὴ ἀξίωση τοῦ

ποιμνίου του, αλλά και στή φωνή της αρχιερατικής του συνειδήσεως που του επέβαλε την αυστηρή τήρηση των Ίερων Κανόνων, μετέβη στην Έδρα της πολυπαθής Μητροπόλεως. Ἡ εἴσοδός του ὑπῆρξε θριαμβευτική. Ὁ πιστός λαός μέ αἰσθήματα χαρᾶς καί συγκινήσεως ὑποδέχονταν καί πάλι, μέ δάκρυα στά μάτια, τόν καταξιωμένο καί ἔντιμο ποιμενάρχη του, ἐπανερχόμενο ἀπό τήν ἐξορία. Οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές τοῦ πλήθους ἐρέθισαν τούς διοικοῦντες τήν Ἐκκλησία, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπακολουθήσουν νέες διώξεις κατά τοῦ δεσπότη. Ἔθεσαν σέ ἐφαρμογή τόν ἀντιεκκλησιαστικό Νόμο 1351/1983 καί τόν μήνα Φεβρουάριο τοῦ ἔτους 1992 ἔθεσαν τό Γέροντα σέ «διαθεσιμότητα», χωρίς καί πάλι νά κληθεῖ σέ ἀπολογία καί χωρίς κἄν νά ἀκουσθεῖ. Στήν περίπτωση αὐτή ἡ ἀντίφαση καί ἡ παρανομία τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας βρέθηκε στό κατακόρυφο. Καί νά γιατί. Σέ «διαθεσιμότητα» τίθεται μόνο ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης. Ἡ ὁμάδα, ὅμως, πού διοικοῦσε ἐκείνη τήν ἐποχή τήν Ἐκκλησία, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἀνεγνώρισε τό Μητροπολίτη Θεολόγο ὡς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτη Λαρίσης. Καί ἐν τούτοις τόν ἔθεσε σέ «διαθεσιμότητα», ἐρχόμενη σέ ἀντίθεση μέ τίς δικές της ἐνέργειες καί πράξεις. Καί ἕνα δεύτερο. Ἡ «διαθεσιμότητα», σύμφωνα μέ τόν παραπάνω νόμο, ἔχει διάρκεια 6 μηνῶν, ἀλλά καί σέ «διαθεσιμότητα» εὑρισκόμενος ὁ Μητροπολίτης δέν χάνει τό θρόνο του. Ἐδῶ ἔγιναν ἀκριβῶς τά ἀντίθετα. Καί ἡ «διαθεσιμότητα» εἶχε ὁριστὴν διάρκεια καί ὁ Μητροπολίτης ἀπώλεσε τό θρόνο του.

3. ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΑΡΓΙΑ

Καί οἱ διώξεις τοῦ ταλαίπωρου Μητροπολίτη Λαρίσης συνεχίζονται. Διατάσσονται ἀνακρίσεις γιά τήν ἐγκατάστασή του στό Ἐπισκοπεῖο τῆς Μητροπόλεως. Σέ κάποιο σημεῖο οἱ ἀνακρίσεις διακόπτονται μέ τή σύμφωνη γνώμη τοῦ ἀνακριτῆ Μητροπολίτη, γιά κάποιο διαδικαστικό θέμα, πού ἀνέκυψε, ὑπογράφτηκε μάλιστα καί σχετικό πρακτικό διακοπῆς. Παρά ταῦτα ἡ Σύνοδος θεωρεῖ τήν ἀνάκριση περαιωθεῖσα καί ὁ Μητροπολίτης Θεολόγος

εἰσάγεται στό Πρωτοβάθμιο δι' Ἀρχιερεῖς Δικαστήριο. Ὁρίστηκε μάλιστα καί ἡμέρα συνεδριάσεως. Ἐδῶ τά γεγονότα, πού μεσολάβησαν εἶναι πράγματι τραγικά. Τό πρῶτο. Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ Μητροπολίτη ζητάει, κατά τό νόμο, νά συμπαρασταθεῖ στό ἀκροατήριον. Τό αἴτημά του ἀπορρίφθηκε, καίτοι ἡ συμπαραστάση λαϊκοῦ δικηγόρου εἰδικῶς προβλέπεται καί γιά τήν ἐκκλησιαστική δίκη ἀπό τό νόμο 1700/1987. Ἦταν οἱ ἴδιες νομικές διατάξεις, τίς ὁποῖες τό ἴδιο Δικαστήριον πρόσφατα ἐφήρμοσε στήν ὑπόθεση τοῦ Μητροπολίτη Ζακύνθου καί μέ βάση αὐτές ἐπέτρεψε τήν συμπάρασταση τοῦ τελευταίου μέ συνήγορο λαϊκό δικηγόρο. Βλέπετε, δύο μέτρα καί δύο σταθμά. Καί ἕνα δεύτερο. Ὁ Γέροντας κατέβηκε τότε ἀπό τή Λάρισα στήν Ἀθήνα μέ πολύ ὑψηλό πυρετό. Ἡ ἴωση εἶχε προσβάλλει τήν ἀκοή του καί σχεδόν δέν ἤκουε. Ἐξέθεσε στό Δικαστήριον τήν κατάστασή του αὐτή καί ζήτησε, καί γιά τό λόγο αὐτό, τουλάχιστον τήν ἀναβολή τῆς δίκης. Καί τό αἴτημά του αὐτό ἀπορρίφθηκε.

Γιά τά ὅσα συνέβησαν στή συνέχεια στό δικαστήριον, ἄς ἀφήσουμε νά ἀκουσθοῦν οἱ φωνές δύο συνέδρων Μητροπολιτῶν-Δικαστῶν. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος καί ἤδη Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος χαρακτήρισε τά διαδραματισθέντα ὡς **ΠΑΡΩΔΙΑ ΔΙΚΗΣ**. Καί ὁ δεύτερος σύνηςδρος εἶναι ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, ὁ ὁποῖος, ἐξερχόμενος τῆς αἰθούσης πρὸ τοῦ πέρατος τῆς δίκης, ἐδήλωσε ὅτι ἡ περαιτέρω παραμονή μου στήν αἴθουσα αποτελοῦσε **«ΜΑΡΤΥΡΙΟ»**. Καί ἀποχώρησε. Καί τό τελευταῖον. Γιά ὅσα ἔλαβαν χώρα κατ' αὐτή τή δίκη ὁ εἰσαγγελέας, μετά προκαταρκτική ἔρευνα, εἶχε ἀσκήσει ποινική δίωξη σέ βάρος συνέδρων Δικαστῶν-Μητροπολιτῶν, ἡ ὁποία ὅμως, μέ παρέμβαση τῆς τότε κυβερνήσεως Μητσοτάκη καί μέ Ὑπουργό τήν κα Μπενάκη, ἀνεστάλη μέ κυβερνητική πράξη. Καί κάτι ἀκόμη. Κατά τῆς πρωτοβάθμιας κρίσεως γιά τήν ἐπιβολή τῆς 10ετοῦς ἀργίας ἀσκήθηκε ἐμπροθέσμως ἔφεση, ἡ ὁποία ἀκόμη δέν δικάσθηκε!, ἀλλά

έκκρεμεῖ ἐπὶ ἔξαιτία στό συρτάρι κάποιου συνοδικοῦ γραφείου.

4. ΑΠΟΚΟΠΗ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Καί ἤλθε ἡ περίφημη ἀπόφαση τῆς Ὀλομέλειας τοῦ ΣτΕ (1028/1993), ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε τόν Ἰούνιο τοῦ 1993 καί ἡ ὁποία, σέ ἐπισφράγιση ἄλλων 30 περίπου προηγουμένων ὁμοίων ἀκυρωτικῶν ἀποφάσεων τοῦ ἴδιου Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ρητῶς καί κατηγορηματικῶς δέχθηκε ὅτι ὁ Μητροπολίτης Θεολόγος εἶναι ὁ μόνος «ΝΟΜΙΜΟΣ» καί «ΕΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ» Μητροπολίτης Λαρίσης. Αὐτό ὄξυνε τό πνεῦμα καί τή διάθεση τῶν διοικούντων τήν Ἐκκλησία καί μέ ἀπόφαση τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1993 κήρυξε τό Μητροπολίτη Θεολόγο, καί τούς ἄλλους δύο συνεπισκόπους του, «ἀποκεκομμένους ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας».

5. ΕΠΙΤΙΜΙΟ ΑΚΟΙΝΩΝΗΣΙΑΣ

Ἐπακολούθησαν τά γνωστά γεγονότα περί «προσωποπαγῶν» Μητροπόλεων κλπ., ἀλλά καί ἡ σταθερή διάθεση τῶν 3 Μητροπολιτῶν νά μείνουν ἐδραῖοι καί ἀταλάντευτοι, μέ ὅποιες προσωπικές θυσίες, στήν πιστή ἐφαρμογή τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Αὐτές ἦταν οἱ ἀρχές, πού ἀποτελέσαν καί ἀποτελοῦν καί σήμερα τή σημαία τοῦ ἀγῶνα τους, καί ὅχι οἱ φθινές ἐπιδιώξεις θρόνων καί τά πρόσκαιρα ἀξιώματα, ὅπως θέλουν, παραχαράσσοντας τήν ἀλήθεια καί τό νόημα αὐτοῦ τοῦ ὥραίου ἀγῶνα, νά τούς προσάψουν οἱ ἐπικριτές τους.

Καί ἔτσι ἐπινοοῦνται νέες μεθοδεύσεις. Θέλοντας νά ἀνακόψουν τήν πορεία τῶν Μητροπολιτῶν πρὸς τό ΣτΕ (βλ. καί παρέμβαση Μητροπολίτη στήν τελευταία Ι.Σ.Ι.), ἐπιβάλλουν στό Γέροντα Θεολόγο (καί στοὺς ἄλλους 2 Μητροπολίτες), τό ἀνυπόστατο, ἀντικανονικό καί παράνομο «Ἐπιτίμιο Ἀκοινωνσίας». Πολλά καί ἀπό πολλές κατευθύνσεις ἐγγράφησαν γιά τά «Ἐπιτίμια» αὐτά. Δέν χρειάζονται περισσότερα. Ἄς τονισθοῦν ἐπιγραμματικά τοῦτα μόνο. Ὅτι τέτοια «Ἐπιτίμια» καί μέ τέτοιο περιεχόμενο δέν

προβλέπονται γιά Μητροπολίτη ἀπό κανένα Ἱερό Κανόνα, ὅτι δέν τηρήθηκε καμία κανονική ἢ νόμιμη διαδικασία γιά τήν ἐπιβολή τους καί ὅτι ἐπιβλήθηκαν ἀναρμοδίως ἀπό τήν Δ.Ι.Σ., χωρίς ποτέ νά ἐπικυρωθοῦν ἀπό τήν Ι.Σ.Ι. καί μάλιστα μέ τήν αὐξημένη πλειοψηφία τῶν 2/3.

Καί μέ τό «Ἐπιτίμιο» αὐτό ὁ μακαριστός Θεολόγος, τελευτώντος τοῦ μηνός Ἰουλίου, τό ἔτος 1996 ἐγκατέλειψε τή ματαιότητα καί τίς μικρότητες τοῦ κόσμου τούτου καί εἰσῆλθε στήν αἰωνιότητα, ἀφήνοντας σέ ἐμᾶς «τούς ζῶντας καί περιλειπούμενους» ὑπόδειγμα ἀγίου Ἱεράρχου, ἀξίου τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του. Καί μαζί ἄφησε καί τά ὑπάρχοντα περιουσιακά του στοιχεῖα, τά ὁποῖα καταμετρήθENTA ἀνέρχονταν σέ 57 δραχμές καί αὐτές σέ κέρματα.

Ἀλλά οἱ διώξεις τοῦ ἀγίου αὐτοῦ Γέροντα δέν σταμάτησαν μέχρι τόν τάφο. Ὅταν κατά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία ἔσπευσαν οἱ συνεξόριστοι, ὁμοιοπαθεῖς ἀδελφοί του νά καταθέσουν στή σепτή σωρὸ του τό δάκρυ τῆς ἀγάπης τους καί μαζί μέ αὐτοὺς μετέβησαν καί 2-3 ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες, ἐκτελοῦντες ἐπιτακτικό συνειδησιακό χρέος, ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, πάραυτα, λέτε καί αὐτοὶ ἦταν οἱ μεγάλοι παραβάτες, σπεύδει νά κινήσει σέ βάρος τῶν τελευταίων τήν ἐκκλησιαστική πειθαρχική διαδικασία, μέ τό σκεπτικό ὅτι συμπροσευχήθηκαν κατά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ Θεολόγου μέ «ἀκοινωνήτους» ἐπισκόπους καί χωρίς τήν ἄδεια τοῦ, κατά παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, «ἐπικώριου Μητροπολίτη», εὑρισκομένου μάλιστα κάπου στό νησί τῆς Σαλαμίνας. Ἡ ἔκκληση ἦταν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν μᾶς εἶχε συνηθίσει μέχρι τότε σέ τόσο ἄμεσες ἐνέργειες, ἀκόμα καί ὅταν ἐπρόκειτο γιά περιπτώσεις ἰδιαίτερα σοβαρές.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συνέδεσαν τό ὄνομά τους μέ τούς πρωτοφανεῖς διωγμούς σέ βάρος τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἀγάπης, ἐκεῖνο, οἱ ὁποῖοι μέ ὁποιοδήποτε τρόπο συνέπραξαν σ' αὐτές, ἀλλά καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀδιαμαρτύρητα

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΕΣ

‘Ο ‘Αντώνης ὁ ταξιτζής

Γνωστός σ’ ὅλη τή γειτονιά, ὁ ‘Αντώνης ὁ ταξιτζής. Κυρίως ἀπό τό στόμα του. ‘Από τή μακριά γλῶσσα του, πού δέν τῆς ἔδινε ἀνάπαυσι οὔτε γιά μιὰ στιγμή. Καί ἀπό τίς χοντράδες του, πού ξεπερνοῦσαν καί τίς φιλοφρονήσεις τῆς Τρούμπας. Μέ τό παραμιχρό τόν κυρίευε τό δαιμόνιο. Καί τότε δέ λογάριζε κανένα. ‘Εβριζε τή μάνα... καί τόν πατέρα... Καί προωθοῦσε τήν ἀκυβέρνητη γλῶσσα του καί στόν ἱερό χώρο τῆς ἐκκλησιάς. Κατέβαζε καντήλια. Βλαστημοῦσε τά ἅγια καί τά ὅσια. Δέ σταματοῦσε πουθενά. Λές καί τό διαμόνιο τόν ἔσπρωχνε νά μαγαρίση ὅ,τι οἱ ἄνθρωποι κρατᾶνε φηλά, μέ σεβασμό καί μέ βαθεῖα εὐλάβεια.

Στήν ἐκκλησιά δέν πατοῦσε. ‘Εγώ, πού γυροφέρνω ὅλη μέρα, δέν τόν εἶδα νά μπαίνει μέσα καί ν’ ἀνάβῃ κερί. Οὔτε τήν Κυριακή ἐρχόταν νά παρακολουθήσῃ τή Λειτουργία. Μονάχα μιὰ φορά τόν πῆρε τό

ἀνέχθηκαν αὐτή τή θλιβερή κατάσταση, θά αἰσθάνονται, πρέπει νά αἰσθάνονται, βαρύ καί αὐστηρό τόν ἔλεγκο τῆς συνειδήσεως σήμερα, καθώς ἡ ἀγία ψυχή τοῦ μακαριστοῦ Θεολόγου, ἀπαλλαγμένη ἀπό τήν πικρία καί τόν πόνο τῆς ἀνθρώπινης ἀδικίας, θά περιίπταται στό θρόνο τοῦ Δικαίου Κριτοῦ.

‘Ασφαλῶς ὅλα αὐτά θά κεντρίσουν κάποτε τή σκέψη καί τίς ἐνέργειες τῶν ἐπιγενομένων. ‘Ισως, μετά τόσα χρόνια, ὅσα χρειάστηκαν νά γίνει ἡ θριαμβευτική ἀποκατάσταση τοῦ ἀγίου τοῦ αἵωνα μας, τοῦ ἀγίου Νεκταρίου ‘Επισκόπου Πενταπόλεως.

Δ.

μάτι μου. Τή βραδιά τῆς ‘Αναστάσεως. Τόν ξεχώρισα μέσα στό μεγάλο πλῆθος. Καί, γιά νά λέω ὅλη τήν ἀλήθεια, δέν τόν εἶδα κατάμουτρα. Καθώς γύρισε νά φύγῃ, μετά τό «Χριστός ἀνέστη», κρατώντας στό χέρι τή λαμπάδα του, διέκρινα τά χαρακτηριστικά του. ‘Αλλά κείνο τό βράδυ ἦταν ἥρεμος. Δέ μιλοῦσε καί δέ χειρονομοῦσε.

Πολλοί ἐνορίτες, μετά ἀπό μιὰ πρώτη καί μιὰ δεύτερη ἐμπειρία, ἀπόφευγαν νά μποῦν στό ταξί του. Δέν ἤθελαν νά γίνουν συνεταῖροι στίς βλαστήμιες του. Τό ἐνοιωθάν προσβολή καί ἀμάρτημα, ἱκανό νά τοῦς ἐμποδίσῃ ἀπό τή Θεία Κοινωνία. Οἱ ξένοι, πού δέν τόν γνώριζαν, σήκωναν τό χέρι, τόν σταματοῦσαν καί λούζονταν τήν ἀχαϊρευτή γλῶσσα του.

Πρὶν λίγες μέρες, καθώς περνοῦσα ἀπό τήν ἄκρη τῆς πλατείας, τόν εἶδα νά κάθεται στήν πεζούλα καί νά περιμένη πελάτη. Βαρύς, ὅπως πάντα καί ἀσήκωτος. Μέ τήν ὄψι βαρυστημένη καί τό βλέμμα ἀπροσδιόριστο.

Μόλις μέ εἶδε, βγῆκε ἀπό τό καβούκι του. Σήκωσε τό χέρι του, γιά νά μέ καλέσῃ. Καί, μέ τή χοντρή φωνή του, μοῦ εἶπε.

– ‘Ελα δῶ, ρέ σύ, νευκόρε. Σοῦ δίνω ἐντολή νά μοῦ ἐτοιμάσῃς μιὰ θέσι στόν Παράδεισο. ‘Εσύ, πού φροντίζεις τήν ἐκκλησιά καί στρώνεις χαλιά, γιά νά πατήσουν οἱ ἅγιοι, θέλω νά μοῦ στρώσῃς καί μένα ἕνα χαλί, γιά νά πατήσω στόν Παράδεισο.

Στάθηκα ἀμήχανα. Καί τόν κύτταξα. Τά λόγια του ἦταν πρόκλησι. Καί τό ὕφος του ἔδειχνε διάθεσι χοντρῆς σάτυρας.

– ‘Εσύ, μέ τίς βλαστήμιες, πού ξεστομίζεις, δέν πρόκειται νά βρῆς ἀνοιχτή τήν πόρτα τοῦ Παραδείσου. ‘Εσένα θά σοῦ στρώσῃ χαλιά ὁ διάβολος στήν κόλασι. ‘Η, γιά νά πῶ τά πράγματα μέ τό ὄνομά τους, θά σοῦ στρώσῃ ἀγκάθια, γιά νά κυλιστῇς πάνω τους καί νά νοιώσῃς πόνο, γι’ αὐτά, πού κάνεις ἐδῶ κάτω.

Δέν μπορῶ νά ἐξηγήσω καί ἐγώ, γιατί μίλησα ἔτσι. ‘Ισως γιατί εἶχαν σωρευτεῖ μέσα μου πολλές ἱστορίες, πού τίς εἶχα

ἀκούσει ἀπό χεῖλη τῶν ἐνοριτῶν μου. Ἵσως καί γιατί ἡ χοντράδα του κείνης τῆς στιγμῆς μέ εἶχε ἀναστατώσει καί μέ ἔκανε νά χάσω τήν αὐτοκυριαρχία μου.

-Μωρ' τί λές; Νεωκώρος ἐσύ, δέν ἄκουσες τό μεγάλο δέσποτα; Δέν ἄκουσες τί μάς εἶπε προχτές ὁ Χριστόδουλος, ὅταν ἔκανε ἀγιασμό στό σταθμό τῶν λεωφορείων;

-Τί εἶπε, ὅτι θά πᾶν στόν Παράδεισο οἱ βλάστημοι;

-Ἐμ, αὐτό εἶπε. Μίλησε γιά ἕνα ὁδηγό, πού βλαστημοῦσε καί ἔβριζε καί πού ἔκανε ὅλες τίς ἀταξίες καί τίς παραβιάσεις τοῦ Κώδικα τῆς Ὀδικῆς Κυκλοφορίας. Καί αὐτός πῆγε μέ τά τσαρούχια στόν Παράδεισο. Μέσα. Κατάμεσα. Καί τόν ἔβαλε ὁ ἅγιος Πέτρος στήν πιό ἐπίσημη θέσι.

-Καί γιατί ἔγινε αὐτή ἡ ἐξαιρετική μεταχείρησι; Πῆγε μετανιωμένος; Μέ κλάμα; Μέ ἱκεσία συγγνώμης;

-Δέν τά ξέρω ἐγώ αὐτά. Αὐτό, πού ξέρω, εἶναι αὐτό, πού εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ ὁδηγός τοῦ λεωφορείου ἔβριζε καί βλαστημοῦσε. Ἐκανε καί ἀπότομες κινήσεις καί ἐπικίνδυνες προσπεράσεις. Καί οἱ ἐπιβάτες ἔτρεμαν σάν τά σπουργίτια. Περνοῦσαν στιγμές ἀγωνίας καί φόβου. Περίμεναν ἀπό στιγμή σέ στιγμή νά ἀντικρύσουν τό χάρο. Καί σταυροκοποῦνταν. Ἐκαναν σταυρούς καί παρακαλοῦσαν νά φτάσουν στό τέρμα. Ἔτσι, μέ τίς προσευχές τους, πῆγαν αὐτοί κοντά στό Θεό. Καί ὁ Θεός ἀντάμειψε τόν αἵτιο τῆς σωτηρίας τους.

Ἐγώ ἄκουγα γιά πρώτη φορά τήν ἱστορία, πού εἶπε ὁ Χριστόδουλος. Καί δέν πίστευα σ' αὐτιά μου.

Μέ κατάλαβε ὁ Ἀντώνης ὁ ταξιτζής. Καί προσπάθησε νά μέ πείση.

-Ἔτσι εἶναι, ὅπως σοῦ τά λέω. Νά, ρώτα καί τό συνάδελφο, πού βρίσκεται μέσα στό ταξί του. Ἐσύ, φαίνεται, δέ βλέπεις τηλεόρασι. Καί μένεις στραβός.

Ἐμεῖνα, δίχως νά μπορῶ νά ἀπαντήσω. Ἄν αὐτά ὅλα τά εἶπε ὁ Χριστόδουλος, τότε πρέπει νά ἔχουν ἔρθει τά πάνω-κάτω.

Στήν κρίση τῆς Δικαιοσύνης ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ

Ἀθήνα 21.2.1999

Πρός τή Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰασίου 1 ΑΘΗΝΑ

Μακαριώτατε,

Στά πρακτικά τῆς συνεδρίας τῆς ΔΙΣ τῆς 10.7.98, πού εἶχατε τήν καλωσύνη νά μοῦ χορηγήσετε, μετά ἀπό αἴτησί μου, ὡς πληρεξουσίου δικηγόρου τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσσαλιώτιδος καί Κωνσταντινίου καί Ἀττικῆς καί Νικοδήμου, παρατήρησα ὅτι εἰσηγηθήκατε στό Σῶμα «νά μήν ἔχῃ ἀναδρομικήν ἰσχύν (ἡ ἄρσις τοῦ ἐπιτιμίου τῶν Μητροπολιτῶν αὐτῶν), ἀλλά νά ἰσχύῃ (ἡ ἄρσις) ex nunc». Καί προσθέσατε «Παρακάλεσα τόν κ. Μαρίνο (ὑποθέτω τόν γνωστόν Ἀντιπρόεδρον του ΣτΕ) νά κάνῃ μίαν εἰσήγησιν καί ἐκεῖνος συμφωνεῖ».

Αὐτή ἡ εἰσηγήση, πού εἶναι μέρος τῶν πρακτικῶν, ἀφοῦ ἀναφέρεται σ' αὐτά, ἀποτέλεσε δέ προδήλως οὐσιώδες στοιχεῖο γιά τή διαμόρφωση τῆς γνώμης τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, δέν μοῦ χορηγήθηκε.

Ἀντίθετα, μοῦ χορηγήθηκαν, ἀπό τή συνεδρία τῆς ΙΣΙ τῆς 7.10.98, ἄλλες εἰσηγήσεις, πού, ὅπως καί αὐτή τοῦ κα. Μαρίνου, νάί μέν δέν καταχωρίζονται, ἀλλά ἀναφέρονται στά πρακτικά (εἰσηγήσεις τῶν Μητροπολιτῶν Ν. Σμύρνης, Ἡλείας κλπ.) καί φυσικά ἀποτελοῦν περιεχόμενο τῶν πρακτικῶν.

Γιά λόγους πληρότητας τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, ὥστε νά διευκολυνθῶ νά ἐπιτελέσω μέ ἀκρίβεια τά καθήκοντά μου στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, ὅπου ἐκκρεμοῦν σχετικές αἰτή-

Σταυροκοπήθηκα, γιατί δέν εἶχα τί ἄλλο νά κάνω. Ἐκεῖνος, μόλις μέ εἶδε, γέλασε καί εἶπε:

-Τώρα πιστεύω, ὅτι θά σωθῇ καί ὁ Χριστόδουλος, μιά καί σέ ἀνάγκασε νά κάνης καί σύ τό σταυρό σου.

Ὁ νεωκώρος

ΨΙΘΥΡΟΙ

Βιτρίνα...

Βιτρίνα σέ περίοδο εκπτώσεων ή 'Ιερά Σύνοδος της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος. 'Η διαφήμιση κραυγαλέα. Τά προϊόντα της τρίτης και τέταρτης διαλογής.

Μέ λόγια παχειά λανσάρισαν στο έλληνικό κοινό, τό φουσκωμένο άέρα. Τό πρόγραμμα επιδοτήσεως της πολύτεκνης οικογένειας. Σύντομα, όμως, αποδείχτηκε, πώς οι άγιώτατοι πατέρες της 'Ιερās Συνόδου μπλόφαραν. Δέν ενημέρωναν τό λαό για μία πρωτοβουλία συμπαραστάσεως και αγάπης, αλλά πρόβαλλαν τόν έαυτό τους ως άναμφορωτή και σωτήρα.

Οί πρώτες Συνοδικές ανακοινώσεις, πού δόθηκαν στά Μέσα Μαζικής 'Ενημερώσεως, πληροφορούσαν τό λαό, ότι ή Σύνοδος αποφάσισε νά επιδοτήσει μέ 50.000 δραχμές κατά μήνα τό τρίτο παιδί. Καί οι πολύτεκνες οικογένειες ένιωσαν ανακούφισι. Καί άρχισαν νά τηλεφωνούν στη Σύνοδο και στην 'Αρχιεπισκοπή και νά ζητούν λεπτομερή ενημέρωσι. Όμως, μόλις πέρασαν κάποιες μέρες, τό σκηνικό άλλαξε. Σιγά-σιγά και δειλά, διοχετεύθηκαν στόν Τύπο και στίς τηλεοράσεις οι αληθινές προθέσεις του προκαθημένου της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος και των Συνοδικών Συνέδρων. Σύμφωνα, λοιπόν, μέ τίς όψιμες ανακοινώσεις, τό πρόγραμμα διαμορφώνεται στην παρακάτω προοπτική.

1. Τό επίδομα δέν πρόκειται νά δοθής σ'

σεις άκυρώσεως, έχοντας γνώση του συνόλου των τεθέντων ύπ' όφιν της ΔΙΕ στοιχείων, σās παρακαλώ ευσεβάστως νά μου χορηγήσετε επίσημο αντίγραφο και της παραπάνω είσηγήσεως του κου Μαρίνου.

'Εκζητών τās εύχās σας, εύχαριστώ
και διατελώ

Μετά σεβασμού

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΙΔΑΚΗΣ

Δικηγόρος

όλες τίς πολύτεκνες οικογένειες. 'Αν κάποια οικογένεια έχη τέσσερα, έξι, δέκα παιδιά, δέν πρόκειται νά πάρη ούτε μία δραχμή. Θά πάρη μόνο ή οικογένεια, πού θά αποκτήσῃ από δώ και πέρα τρίτο παιδί.

2. Δέν πρόκειται νά δοθής σ' όλόκληρη την έλληνική επικράτεια. Θά δοθής μόνο στους τρεις νομούς της Θράκης. 'Αρα, θά δοθής μόνο σε πέντε, δέκα ή, έστω, τριάντα περιπτώσεις.

3. 'Η 'Ιερά Σύνοδος αποφάσισε νά ζητήσει από τους Μητροπολίτες νά καταθέτουν τό 10% του μισθοῦ τους για την επιδοτήσει του τρίτου παιδιού. 'Αλλά, ταυτόχρονα, αποφάσισε την απόφασί της αυτή νά την παρουσιάσει στη Σύνοδο της 'Ιεραρχίας του προσεχούς 'Οκτωβρίου για έγκρισι. 'Αρα, ίσαμε τόν 'Οκτώβριο, δέν πρόκειται νά λειτουργήσῃ ό θεσμός.

4. 'Αν τελικά οι Μητροπολίτες συμφωνήσουν νά καταθέτουν τό 10% του μισθοῦ τους, στην καλύτερη περίπτωση θά συγκεντρώνεται κατά μήνα τό ποσό των 4.000.000 δραχμών. 'Αν, όμως, ό 'Αρχιεπίσκοπος αποφάσισε νά διαθέσει τίς προσωπικές του προσόδους, πού προέρχονται από τίς ιεροπραξίες των βοηθών επισκόπων και των γυρολόγων Μητροπολιτών, θά συγκεντρωνόταν πολλαπλάσιο ποσό. Γιατί, αν υπολογίσῃ κανείς, ότι κάθε μέρα γίνονται τουλάχιστο 10 ιεροπραξίες και ό 'Αρχιεπίσκοπος εισπράττει από κάθε μία 15.000 δραχμές, συγκεντρώνεται ημερησίως τό ποσό των 150.000 δραχμών και μηνιαίως 4.500.000 δραχμές. 'Αν οι ιεροπραξίες είναι περισσότερες, τό ποσό αυτό πρέπει νά αυξάνεται αντίστοιχα. Καί ό Μακαριώτατος δέ διέθεσε τίποτε από αυτά.

'Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι «ώδινεν όρος και έτεκε μῦν». 'Ο Μακαριώτατος έκανε τή διαφήμιό του. Οί πολύτεκνοι όλης της 'Ελλάδας ας περιμένουν στο άκουστικό τους.

'Η «άνισορροπία» βαφτίστηκε ίσορροπία.

'Ο 'Αλεξανδρουπόλεως 'Ανθιμος ίσορρόπησε μέ τό κουκούλωμα των σκανδάλων. Μετά από την άχαρκτήριστη πρᾶξι της Συνόδου της 'Ιεραρχίας του περασμένου

Ἰοκωβρίου, πού ἔκλεισε ἀπρόσμενα τό φάκελλο τῶν οἰκονομικῶν ἀτασθαλιῶν καί ἀνακοίνωσε στό λαό, πώς οἱ Ἱεράρχες, ἔνοχοι καί συνένοχοι, κριτές καί ὑπόλογοι ἀγκαλιάστηκαν καί φιλήθηκαν καί ἀποφασισαν νά προσφέρουν εἰς ἑαυτούς καί ἀλλήλους τή συγγνώμη, ἔγραψε τοῦτο τόν ἀνισόρροπο λόγο: «Ἐδῶ θεωροῦμε χρήσιμο νά γράψουμε, ὅτι ἡ τελευταία ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας νά λύσῃ τό περί τὰ Οἰκονομικά ἀνακύψαν σοβαρόν πρόβλημα, ἦταν μιά πράξις ἰσορροπίας καί εὐθύνης. Μέ τήν βούληση τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου καί τήν σύμφωνη γνώμη ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν, εὐρήκαμε τὰ σημεῖα τῆς ἰσορροπίας καί τῆς συμπτώσεως μέ κύριο γνώμονα τό πνευματικό συμφέρον τοῦ λαοῦ μας. Καί ἰσορροπήσαμε. Μερικές φωνές ἐξ ὑστέρων χάθηκαν μέσα στή γενική ἀποδοχή μιᾶς λύσεως κατὰ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Τό «κουκούλωμα» βαπτίστηκε σέ «λύση». Ἡ ἐξαπάτηση τοῦ λαοῦ, στόν ὁποῖο εἶχαν ὑποσχεθῇ πλήρη διαφάνεια καί τοῦ πρόσφεραν συγκάλυψη, βαπτίστηκε «πνευματικό συμφέρον τοῦ λαοῦ». Ἡ θύελλα τῶν ἀντιδράσεων ἀπό ὅλες τίς πτέρυγες τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, βαπτίστηκαν «γενική ἀποδοχή». Οἱ διαμαρτυρίες τοῦ θεολογικοῦ καί τοῦ δημοσιογραφικοῦ κόσμου βαπτίστηκαν «μερικές φωνές», πού χάθηκαν στή γενική ἀποδοχή. Καί ὅλα αὐτά βαπτίστηκαν «ἰσορροπία» πού ἡρέμησε τούς Ἱεράρχες καί τούς βοήθησε νά νοικοκυρέψουν τό σπῆτι τους.

᾽Ω τῆς ἀφελείας!!!

Καί μέ ἐφόδιο αὐτή τήν ἀφέλεια ἀνέβηκε ὁ κ. Ἄνθιμος στό βάθρο τῆς ὑποψηφιότητος καί προβλήθηκε ὡς ὑποψήφιος προκαθήμενος.

Καί ἡ δεοντολογία!

Συνεχίζει ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἄνθιμος. «Ἡ ἀναζήτησις τῆς ἰσορροπίας εἶναι εὐθύνη ὅλων μας. Εἶναι ἀνάγκη νά καταλαγιάσουν οἱ προοδευτικοί, νά ξυπνήσουν οἱ συντηρητικοί, νά ἡρεμήσουν οἱ ἀντιοργανωσιακοί, νά λογικευθοῦν οἱ ὀργανωσιακοί, νά σοβαρευτοῦν οἱ φιλομόναχοι καί νά φωτισθοῦν οἱ ἀντιμοναστικοί, νά ἀρθρώσουν λόγο οἱ σιωπηλοί καί νά περιορισθοῦν οἱ

φλύαροι, νά εὐτρεπισθοῦν οἱ ἀτημέλητοι καί νά ἀπλοποιηθοῦν οἱ ἐξεζητημένοι, νά προσέξουν οἱ φιλοδεσποτικοί καί νά ὀρθοδοξοφρονήσουν οἱ ἀντιδεσποτικοί. Ὅλες αὐτές οἱ ἀνά ζεύγη διαφοροποιήσεις δημιουργοῦν ἀνισόρροπο καί ἐπιζήμιο σκηνικό γιά τήν Ἐκκλησίαν μας».

Σ' αὐτά τὰ ζεύγη τῶν ἀντιθέσεων βλέπει τό πρόβλημα ὁ κ. Ἄνθιμος. Αὐτά τόν ἐνοχλοῦν καί τοῦ δημιουργοῦν τήν ἀνισορροπία. Τά ἄλλα ὅλα «καλά καί εὐπρόσδεκτα».

Τά ζεύγη τῶν δισεκατομμυριούχων δεσποτάδων καί τῶν φτωχῶν, τῶν διεφθαρμένων καί τῶν ὁσίων, τῶν προκλητικῶν καί τῶν σεμνῶν, τῶν ἀγραμμάτων καί τῶν λογίων, τῶν πλαστογράφων καί τῶν ἐντίμων, τῶν δημοκόπων καί τῶν ἱεροπρεπῶν, μέ ποιό τρόπο θά φτάσουν στήν ἰσορροπία; Γί' αὐτές τίς ἀντιθέσεις μήτε λόγος νά γίνεται. Μπορεῖ ἄραγε νά βάλλῃ τό χέρι στήν καρδιά ὁ κ. Ἄνθιμος καί νά βεβαιώσῃ, ὅτι δέν ὑπάρχουν; Ἡ, ἔστω, νά δώσῃ μιά ἐξηγήσι, γιατί ἀποφεύγει καί νά τίς κατονομάσῃ;

Νοικοκυρεῖται, ἄραγε, ἡ Ἐκκλησία, ἂν δέν ἀντιμετωπιτοῦν αὐτά τὰ τραγικά ἔλκη τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος;

Τό ἀποκαρδιωτικό εἶναι, ὅτι καί ὁ προκαθήμενος συνοδοιπορεῖ μέ τόν Ἀλεξανδρουπόλεως Ἄνθιμο στή θεληματική τύφλωσι καί στήν τεχνητή κώφωσι. Κάνουν πώς δέν ἀκοῦν. Ὑποκρίνονται πώς δέ βλέπουν.

Ἀλλά ἔτσι τὰ προβλήματα δέν ἀντιμετωπίζονται καί δέ λύνονται. Καί ἰσορροπία δέν ἔρχεται.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτητῆς ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσις: 19011 Λυλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.